

УДК [930+355.141+355.66] (477)

Евген Славутич

ОДНОСТРОЇ ГВАРДІЙСЬКОЇ СТОРОЖІ ГЕТЬМАНА КИРИЛА РОЗУМОВСЬКОГО

Уперше в історичній науці за архівними матеріалами досліджується історія уніформи Жолдацької караульної команди (гвардійської сторожі) уряду гетьмана К. Розумовського.

Зовнішня атрибутика збройних сил Гетьманщини, зокрема, – однострої, залишається на сьогодні однією з найбільш недосліджених сфер української військової історії. Дореволюційна, радянська та закордонна історіографія не спромоглася дослідити належним чином це питання з огляду її цілей, завдань та пріоритетів. Це стосується, зокрема, військових одиниць, які на перший погляд не відігравали суттєвої ролі у війнній історії та структурі війська Гетьманщини, проте становили помітне явище в побуті її вищих урядовців та установ, і становище яких залежало часто-густо від культурних пріоритетів та стабільності політичної влади правителів Малоросії. До них слід віднести і такий маловідомий нині складник збройних сил Гетьманщини як урядова Жолдацька сторожа. Найбільш яскравий період в історії уніформи цієї гвардійської пішої сторожі припав на час правління останнього гетьмана Малоросії, Кирила Розумовського (1750–1764 рр.), відмічений загальним піднесенням соціально-політичного життя Гетьманщини та вагомими, навіть революційними, змінами у військовій сфері.

Жолдацька команда бере свій початок із часів правління І. Мазепи, який виділив гетьманську сторожу зі складу найманих гвардійських сердюцьких полків (охоченіхотного війська) в окрему роту на чолі з іноземним капітаном, що отримала назву Жолдацької¹. П.Полуботок доповідав Сенату, що

жолдаки «помесячно приездячи, переменою во дворе гетманском варту отбували и во всяких недалёких посилок тут же в городе или в самом дворе отправуемых, употребляемы были, вместо жолнеров». Після поразки Мазепи збройні сили Гетьманщини занепадають. Не оминув цей процес і наймані війська, передусім гвардійців, які втратили могутнього сюзерена. І.Скоропадський звів кількість жолдаків з 80 до 30 чоловік. Тоді ж для поселення родин жолдаків була виділена значна ділянка землі в Конотопській сотні, на березі Сейму, на якій виникло с. Жолдаки або Жолдаковки (раніше жолдаки мешкали у с. Спаському Кролевецької сотні). Жолдацька команда знаходилась під відомством генеральних осавулів й хорунжого². За правління І.Скоропадського й І Малоросійської колегії жолдакам видавали на рік у якості жалуваного службового одягу – «барви» (лівреї)³ – по габяному біляку (каптану-кунтушу із габи), а їхньому отаману – кунтуш тузінкового (власне – простого, звичайного) сукна й жупан кіндяковий⁴.

Гетьманування Д.Апостола дало поштовх піднесенню жолдацької команди. За складеним гетьманом штатом жолдацька команда складалася з капітана А.Негефеля (німець), отамана Горецького і 60 рядових жолдаків. Капітану заборонялося приймати на службу козаків та мужиків. За поданої з Колегії іноземних справ за проектом Д.Апостола «Примерной ведомости» 1729 р. жолдаки отримували щорічно на мундир – жупани, габяки і шапки – по 3 рублі, отаман – 4 р., тобто на рівні вартості цих речей у виборних козаків, що вказує на простоту і заурядність їхньої уніформи. Це пояснюється тим, що в Табелях про ранги малоросійських чинів 30–50-х років номенклатура жолдацьких чинів поступається перед чинами привілейованої козацької, «лицарської», верстви і знаходиться на одному щаблі з т. зв. «військовими служителями» (музики, гармаші, ремісники), що також отримували платню за службу від казни. Для пошиття мундирів капітан підряджав місцевих кравця-тендітника і шапкаря, чим забезпечувалась одноманітність одягу. Рештою ж речей, як-то: шароварами, білизною, каламенковим або полотняним по-

ясом і чоботами жолдаки забезпечували себе власним коштом. Ймовірно, саме тоді або в середині 30-х років, коли виборним козакам було приписано мундир, жолдаки отримали кунтуші⁵ блакитного сукна та червоні бавовняні (кіндякові, мамсові або кумачеві) жупани⁶. Польські жупани й кунтуші східного походження стали традиційним строєм на Україні у XVIII ст., передусім серед козацької старшини та міщанства, про що свідчать численні описи майна. Штанів же з-під довгих пол жупана і кунтуша не було видно (що іноді згадується в документах), можливо тому не було потреби в їх уніфікації. Подібні лівреї були поширені й у служителів генеральних старшин. Жалуваний мундир жолдаків виконував більшою мірою комунікативну та знакову функції, ніж дисциплінарну, що є необхідною для польових військ⁷.

Указаний мундир залишався у жолдаків без змін до 50-х років, до обрання у 1750 р. гетьманом Малоросії графа Кирила Розумовського. З нагоди приїзду гетьмана з Росії у Глухів 4 червня 1751 р. Генеральна військова канцелярія (далі – ГВК) наказала глухівському сотнику найскоріше переобмундирувати Жолдацьку команду в числі 62 жолдаків, а саме: пошити їм жупани з мусельбаса – світло-червоного кумачу⁸, а старі блакитні кунтуші переправити на черкески, – «поперешивать суфтелнее и коротковато з выліотамы», – із нашиттям попереду по 4 пари гарусних петлиць. Усі необхідні матеріали було куплено у місцевих купців (в Гетьманщині не було розвинене фабричне й цехове виробництво якісних кольорових тканин, тому доводилося завозити їх з-за кордону), а для пошиття та переправки одягу були найняті місцеві вмілі майстри. Уже на кінець місяця всі жолдаки були переобмундировані⁹.

За відсутності речових та іконографічних джерел важко з точністю реконструювати жолдацький мундир того часу. Але, через те, що одяг жолдаків мало чим відрізнявся від козацького та строю інших військових служителів, можна отримати багато даних за аналогією з іншими військовими підрозділами Гетьманщини та сусідніми мілітарними силами Сходу й Заходу. Отже, на час приїзду гетьмана жолдак міг виглядати таким чином:

Поверх звичайної лляної сорочки з широкими рукавами та сторчковим комірцем жолдаки мали довгий світло-червоний кумачевий жупан (тоді як козаки й компанійці мали жупан лише трохи нижче колін). Жупан шився до стану і розширювався від талії до низу: суцільно кроєна спинка трохи підрізувалася по лінії стану, по боках у підрізи між передками й спинкою вшивались розкльошені 1-2 клини, а в розпори – прорізні полотняні кишені. Зборки у жупана групувалися по боках позаду, на кишнях. Жупан мав сторчковий комір за модою того часу. Рукава досить широкі звужувались від ліктів к кінцям й застібалися гапличками біля руки, зазвичай маючи вузенькі закарваші. Застібався жупан густо від коміру до пояса маленькими гапличками, пришитими по борту, а також гудзиками із шнурка, – напевно, вверху, в комірі, як то ставало поширеним у Польщі і в Україні з 50-х рр. Комір, борти, кишені та кінці рукавів обшивалися гарусним (шерстяним) шнурком. Підбивався каптан товстим цупким полотном й укріплювалися за східним зразком «ключем» – сумішшю бавовняною, конопляною волокнини й вовни. Шар волокнини вміщували між підкладкою і лицьовою тканиною, яка зверху прошивалась навскісними чи паралельними стібками міцними шовковими нитками¹⁰.

Верхнім мундиром служила тепер блакитна суконна¹¹ черкеска. За будовою це є тип короткого кунтуша, подібного до поширеної у донських, слобідських і запорізьких козаків черкески з відкидними рукавами кавказького (черкесо-осетинського) типу, головними ознаками якої були значна приталенність, короткополість та мішкуватість у плечах. Цей одяг заступає в Гетьманщині у якості верхнього стройового каптана козаків та найманих військових служителів інші види подібного верхнього одягу (ярмолуки, кунтуші і киреї) з середини 40-х років¹². Судячи з даних дослідників, іконографічних, речових та писемних джерел, черкеска того часу була однобортною, довжиною до колін, сильно приталеною і мала розширений від лінії стану силует. Суцільно кроєна спинка з частковим підрізом по лінії стану переходила у довгу вузьку прохідку. Між передками й прохідкою вшивалися

розширені косі клини, що забезпечувало рівномірне укладення зборок позаду. По боках у розпори вшивалися вертикальні про- різні полотняні кишені. Поли заходили досить глибоко, права на ліву. Широкі рукави звужувалися від ліктя й закінчувалися роз- різаними закарвашами, які застібались гапличками. Від пахви до ліктя рукави мали поздовжні розрізи, утворюючи т.зв. «ви- льоти», і могли закидатися за плечі на спину. Досить високий, відкритий попереду, сторчовий комір не застібався, а поли зво- дились до одного борту посередині грудей і живота, утворюючи вверху невеликий виріз, так, що був виден жупан. Застібалася черкеска, як і жупан, до пояса на малі гаплички й петлі, розміщені в підшивці по борту. Підбивалася зазвичай крашениною¹³. Комір, борти, поли, вильоти, кишені, закарваші й місця ушивання кли- нів уверху («вуса») обшивались гарусним шнурком. Будучи прикрасою строю, шнурочок водночас мав оберігати шати від протирання на згинах, у місцях, що піддаються постійному тер- ттю. Окрім цього жолдацька черкеска мала тепер 4 пари петлиць попереду й «лиштви» із червоного гарусу¹⁴. Петлиці робилися з гарусного шнурка у вигляді смуг і розташовувалися горизон- тально на обох бортах убору при застібці. Терміном «лиштви» (від пол. *lisztwa/listwa* – кайма, обшивка; смуга), який часто зу- стрічається в описах старшинського одягу, позначали в першій половині XVIII ст. в Польщі обшлагаи або вилоги на одязі відмін- ного віл лицьової тканини кольору. Напевне, в Україні він мав те саме значення. Тому, вказаними «лиштвами» скоріш за все були вилоги, закарваші, які утворювалися шляхом відвертання розрізаних кінців рукавів, підшитих червоним гарусом (хоча не виключено, що дана черкеска могла мати вилоги і на грудях, у вигляді шалевого коміра). Підперезували черкеску шерстяним сітчастим або полотняним поясом (можливо червоним) за схід- ним зразком: кінці довгого й широкого пояса, складеного уздовж до третини своєї ширини, не зав'язувалися вузлом, а закладали- ся спіраллю навколо талії і випускалися позаду¹⁵.

Головним убором жолдаку служила шапка, на відміну від ко- зацької, – із широкою чорною смушковою околицею та низьким

суконним вершком. Такі шапки широко побутували на Україні в середині XVIII ст. Їх носили некозацькі верстви, козаки-підпомічники, компанійські (охочекомонні) козаки та інші служителі. Цей тип часто фігурує під назвою «польської», «круглої» шапки («кримки»). Характерним же елементом бойової шапки виборних козаків, «козацької», був високий вершок - суконний мішок, устланий м'якою зборками над неширокою смушковою околицею¹⁶.

Інші обов'язкові для служби речі – штани-шаровари й чоботи – хоча ще і не стали форменими, як і в інших українських військових службах, проте залишались, очевидно, у всіх жолдаків козацького зразка, загалом дуже прості через низьку платню. Штани – неширокі шаровари на очкурі, зав'язані попереду, шиті з грубого сукна кавказько-степовим кроєм (не такі широкі, як турецькі), із клиновидною матнею та прорізними кишенями по боках у розпорах швів. Холоші заправлялися у чоботи. Улітку – білі полотняні шаровари подібного крою. Чоботи чорні ялові – із не дуже високими халявами, гострим закругленим носком й двошаровими закаблуками з луб'яною дерев'яною прокладкою, із м'якою підошвою та підківками-скобами замість підборів, які кріпилися трьома шипами. Такі чоботи належать до східного типу, поширеного на Кавказі та в Середній Азії¹⁷.

Озброювалися жолдаки в цей час рушницями й шаблями, напевно, подібними до козацьких. Кулі зберігали у простій шкіряній ладівниці з бляшаною або дерев'яною колодкою всередині на шкіряному перев'язі через ліве плече. Шаблі в ялових чорних піхвах – на пояській шкіряній портупеї¹⁸, з лівого боку. Ймовірно, жолдаки носили, як і козаки, підвішені до поясного ремня рогові або дерев'яні натруски для насипання пороху на полицю рушничного замка, а також шкіряні гаманці-кісети для зберігання пижів, трута й кресала, футляри для ножів та ложок тощо.

З цього часу жолдаки знов перетворюються на гвардійців гетьманського регіменту, відбуваючи варту та кур'єрську службу при почті Його Ясновельможності, у його палаці, а також при гетьманських урядах. Але за нових обставин 62-х жолдаків, до

того ж немолодих, виявилось недостатньо для караулів в ГВК, Генеральному суді та гетьманському домі. Тому гетьман за пропозицією капітана Ф.Вільчика ордером від 25 березня 1752 р. велів генеральним осавулам Якубовичу й Валькевичу збільшити жолдацьку команду до 200 чоловік, набравши до неї високих охочих посполитих, козаків, що не служать, і слобідських українців. Капітан, 2 отамани і 200 жолдаків мали отримувати грошову платню й гроші на мундир, як і раніше, по Відомості 1729 р. К кінцю року команда була майже повністю укомплектована й навчена добрій екзерциції, проте більшість новобранців залишалась ще необмундированою. Капітан доносив в ГВК, що багато жолдаків «в простых сермягах [...], в драних и латаных, и команде жолдачной неприличных одежах состоят» та прапора і барабана в них немає. На команду до того ж мали поставити «карабинов 200, шабель 200 и лядунок 200, перевязей 200». Нетипова для документації Гетьманщини того часу військова термінологія дає підстави припускати, що для жолдаків, як новобраних, так і старих, мали виготовити зброю й спорядження російського армійського зразка¹⁹.

Гетьман недовго перебував в Малоросії і на початку 1753 р. повернувся в Росію. Проте до подорожі в Москву для служби при похідній ГВК спорядив із числа Жолдацької команди 28 жолдаків, подбавши також про те, щоб вони мали вигляд, гідний гетьманської сторожі. Жолдакам пошили в приватних майстернях казенним коштом мундири в кольоровій гамі гербових барв свого патрона, характерній для ліврей почту й інших військових служителів графа Розумовського²⁰.

Рядові отримали за мундир: Черкески синього «василькового» (темно-блакитного, лазурового) карунового сукна з обшлагами (закарвашами, вилогами рукавів) багряного тонкого сукна, підшиті червоною крашениною та обшиті навколо шовковим червоним шнурком, а портним шнурком – напевне, по швах кишень, підпашичників та «вусів». Жупани червоного карунового сукна довжиною до середини литок, підшиті товстим полотном та крашениною на полах і обшиті по борту, коміру, рукавам і кишеним

портним шнурком. Застібались жупани, як і черкески, залізними гапличками. Шаровари василькового карунового сукна, підшиті полотном. Пояси червоні гарусові й чоботи червоні сап'янові²¹. Куплені також шапки з високою чорною овчиною околицею і суконним верхом. Шапки двох зразкових одностроїв були з білим верхом, але вони лишилися невикористаними, надалі ж у жолдаків згадуються тільки шапки з червоним верхом. Отож, напевне, жолдаки врешті отримали червоні шапки, а не білі, як передбачалось спочатку. Планувалося пошити мундир і для одного отамана, якому черкеска мала шитись з кращого, брацлавського, сукна, із нашиттям попереду 6 пар синіх гарусних петлиць та золотого позументу, напевно, по краю вздовж бортів й коміра. Але, цей задум, очевидно, не був здійснений, судячи з залишку невикористаних речей, як то: чоботи, петлиці, тканини тощо, можливо через те, що із часу від'їзду гетьмана обов'язки отамана постійно виконував не справжній отаман, а один із жолдаків, правлячий за нього. Очевидно, він носив черкеску із брацлавського сукна із золотим позументом у якості відзнаки²².

Серед верхнього зимового й демісезонного одягу цих жолдаків у документах згадуються лише кожухи. Можливо, жолдаки не носили на службі опанчі, бурки й кобеняки на відміну від козаків і компанійців, або ж використовували власні домашні опанчі. На користь цього припущення свідчить й те, що в польському війську, на яке рівнялася українська військова еліта, піхота також не мала плащів. Змінним натільним та зимовим одягом жолдаки забезпечували себе самотужки за рахунок своєї платні. Але в суворому кліматі півночі Росії одяг жолдаків, які перебували беззмінно при похідній ГВК у Москві та Санкт-Петербурзі, швидко зношувався, а невисокої платні «по скудості» не вистачало на заміну. Тому на часті прохання жолдаків на справлення або купівлю однакових чобіт, сорочок та овчинних щуб (кожухів) їм видавали з казни не в рахунок місячної платні необхідну суму грошей. А двом кращим жолдакам, які з часу відбуття гетьмана з Малоросії знаходились беззмінно при похідній ГВК і постійно використовувалися у різні посилки,

1755 р. навіть достроково справили в Глухові нові мундири казенним коштом через повний знос старих, бо їм належало «при ихней тут бытности иметь не гниосное одеяние»²³.

Але гетьман не зупинився на досягнутому. Ордером від 28 січня 1753 р., присланим К. Розумовським з Москви в ГВК велено на мундир жолдакам гроші з Скарбу Військового відтепер не видавати, але обмундирувати всю жолдацьку команду однаковим мундиром казенним коштом за зразком і проти витрат попередніх 28 жолдаків, відряджених у Росію при похідній ГВК. Той мундир вони мали носити з обережністю протягом 2 років й тільки при несенні караулів у Глухові. Старі ж мундири ГВК наказала з жолдаків старої команди та новонабраних зняти й віддати отаманам В.Марченку й І.Кривецькому. Такій реформі сприяло й те, що, відстоявши фінансову самостійність Гетьманщини, гетьман отримав змогу вільно розпоряджатися витратами щодо підвладних йому військових інститутів²⁴.

Проте обмундирувати всю жолдацьку команду виявилось нешвидкою справою. Отримати в короткий строк таку велику партію імпортих (європейських) сукон було неможливо, їх підряд займав понад пів року (контракт на їх поставку укладено з купцем Белушенком). До того ж, збільшення кількості особового складу викликало зміну штатів й збільшення командуючих чинів, і справа обмундирування затягнулася на рік. В кінці 1753 р. з новонабраних жолдаків утворено окрему роту під командуванням капітана Г.Гавзіна.

Ордером з ГВК від 8 грудня 1753 р. в канцелярію Малоросійського Скарбу (далі – КМС) по запиту генерального підскарбія М.Скоропадського визначено кількість ротних та вартових отаманів в обох жолдацьких командах і дано припис щодо відмінності їхніх мундирів проти рядових. У квітні на обидві роти видали нові мундири, але капітан Гавзін 28 квітня 1754 р. доповідав в ГВК, що носити їх жолдакам ще не велено, а їм «в дом Его Ясновелможности, також в Генералную Войсковую Канцелярию, на караули ходит за неимением у себе одєжди крайне невчом». 30 квітня ордером з ГВК жолда-

кам обох рот дозволено при відбуванні караулів у Глухові носити нові мундири. Рядові жолдаки (200) отримали черкески й шаровари василькового карунового, т.зв. «локтевого» сукна, каптани (жупани) червоного «тридцяткового» сукна, червоні гарусові пояси, червоні ж козлові чоботи і шапки із широкими овчинними околицями, підбиті білими смушками. Ротні та вартові отамани, 2 і 8 відповідно, мали черкески, каптани й шаровари із брацлавського сукна. Обшлагі у черкесок як отаманів, так і рядових, - із тонкого багряного сукна. Знаком розрізнення виступав золотий «одноличний» галун²⁵, нашитий на черкесках: ротним отаманам – по краю коміра, обшлагів та вздовж бортів до самого низу, а вартовим отаманам – так само, але вздовж бортів тільки до пояса. Однострій ротного отамана обходився у 17 р. 57 $\frac{1}{4}$ коп., вартового отамана – у 16 р.13 к., рядового – у 13 р. 2 к. Одяг жолдацьких капітанів, напевне, на той час не регламентувався з огляду на привілейоване службове становище. Незважаючи на те що і каптан, і черкеска були суконними, жолдаки відбували службу в обох каптанах навіть влітку²⁶.

Якщо до цієї реформи виготовлення мундирів було внутрішньою справою жолдацької команди, то тепер мундири стали виготовлятися більш централізовано, в КМС, до того ж казенним коштом. Мундири стають більш презентабельними й дорогими.

По вилученні дворічного строку мундири жолдаків зносились, і ордером від 22 травня 1756 р. гетьман звелів знов обмундирувати обидві команди казенним коштом, «примеаясь прежнему умундированию». Матеріали для справлення мундирів були підряджені глухівським бурмистром Іваном Миненком у грудні того ж року. Але на цей час жолдацька номенклатура розширилася ще більше, і за новими штатами в кожній жолдацькій роті числилося: 1 капітан, 2 ротних отамана, 4 вартових отамана, писар, барабанщик, фельдшер (цирульник), слюсар і 100 рядових жолдаків²⁷.

Для рядових, барабанщиків, слюсарів і фельдшерів передбачались однакові мундири: черкески й шаровари з василькового карунового, каптани з червоного тридцяткового сукна,

а отаманам і писарям – черкески з брацлавського, а каптани з карунового сукна. Проте у дизайн мундирів були внесені деякі корективи. Ордером з ГВК від 16 січня 1757 р. генеральному підскарбію Скоропадському велено справити мундири жолдакам за зразком, пошитим у Глухові польським шляхтичем Стефаном Стояновським (якщо він пошитий «без излишности материялов и примерний прежним мундирам»). Нові мундири були подібними до попередніх, але обшлаг на черкесках стали круглими й вузькими (за польською модою), а в усіх отаманів – теж круглими, але ширшими, щоб добре було видно позумент. Ймовірно, шаровари стали вужчими і дещо змінився крій сторчового коміра за польським зразком. Остання віддача мундирів у роти була чинена 10 липня 1757 г.²⁸

Хоча через 2 роки мали переобмундировувати роти, через зростання цін Скарбовій канцелярії не вдалося знайти підрядчика сукон та інших матеріалів, який би погодився підрядити за старими цінами. Внаслідок цього в справі виготовлення мундирів учинилася зупинка, а жолдакам довелося доношувати старі ветхі мундири й навіть свій буденний одяг ще кілька років²⁹.

Тим часом гетьман Розумовський, звиклий до життя при царському дворі і до його оточення, зважився нарешті порушити українські традиції й ордером від 30 червня 1760 р. велів переобмундировувати 12 жолдаків, які служили при похідній Генеральній Канцелярії, і прийнятих на службу капрала Андрія Юджина й барабанщика у «немецкое платье» (яке носив і сам гетьман)³⁰. «Немецким» називали в Росії та Польщі все західноєвропейське, а «немцями» – усіх європейців, що не знають слов'янських наріч.

Нажаль, нам не вдалося знайти табель мундирним і амунічним речам 1760 р., тому про нові мундири можна судити тільки по скупим пізнішим даним про виготовлення мундирів командуючим чинам та про залишки матеріалів й готових речей, відданих у цейхауз. На підставі цих документів важко реконструювати новий мундир із точністю. Проте можна твердити, що нові мундири являли собою досить оригінальне явище і не копіювали

повністю відомі російські чи пруські зразки того часу. В цілому, нові жолдацькі мундири були взоровані на однострої російської піхоти, хоча й мали деякі відмінності. Обмундирування жолдаків складалося з капелюха, блакитного каптана з червоним коміром і обшлагами, камзола і штанів червоних, сорочки, штиблет, черевиків, чобіт, галстука й рукавиць.

Чорний шерстяний трикутний капелюх обшивався по краю пол білою тасьмою шириною в $\frac{1}{2}$ в., а з лівого боку за допомогою гудзика і петлиці кріпився білий тканий бант-кокарда. У якості верхнього одягу мали суконний блакитний каптан³¹ з відкладним червоним коміром і червоними розрізними обшлагами. Каптан щільно облягав фігуру у верхній частині і не діставав до колін приблизно на 2 вершка, на полах мав розрізи по центру спинки та на бокових швах майже до рівня талії; бокові розрізи оформлялися зустрічними складками, за рахунок яких каптан розширювався донизу. З-під обшлагів випускались на 2 пальці білі полотняні накрохмалені й зібрані у дрібні зборки манжети. Підбивався каптан червоною каразеєю³² або штаметом й підшивався в рукавах, кишенях і фалдах білим полотном. Застібався попереду прорізними петлями на мідні луджені (білі) пласкі гудзики. Такі ж гудзики пришивались позаду на ліфі, по 3 – на обшлагах і по 3 – на клапанах прорізних кишень, розташованих попереду на полах. Каптан носили з відвернутими й зшитими полами – фалдами, взимку – застебнутим на усі гудзики, весною та восени – розстебнутим до талії, а влітку – нарозхрист. Суконний камзол із рукавами, підбитий полотном, шили коротшим за каптан, без складок, але розрізи зберігались. Він мав мідні луджені гудзики попереду і під кишеньковими клапанами по 3. Камзол біг бути і двобортним, зважаючи на незвичайно велику кількість гудзиків, відведених на мундир. Скоріше за все, зразком для нових жолдацьких мундирів деякою мірою послужили однострої російських гвардійських полків, зважаючи на те, що гетьман мав чин підполковника Ізмайлівського гвардійського полку. Біла полотняна сорочка з манишкою стягувалась коло шиї шнурком або тасьмою. Червоні суконні штани-кюло-

ти, підбиті полотном, шились на широкому поясі, стягнутою позаду шнурівкою або тасьомками і мали по боках прорізи кишень. Короткі холоші закривали коліна і застібалися збоку 3–4 гудзиками кожна й зав'язками (шліфами), пришитими до низу холош. Каптан, камзол і штани підкладалися проклеєним полотном для надання їм потрібного силуету й міцності, а петлі обкидались гарусом. В суху погоду носили чорні мазані³³ тупоносі черевики з мідними пряжками і підборами, а в грязь – чорні мазані тупоносі чоботи з невеликими розтрубами й підборами. З черевиками поверх шерстяних панчіх одягали штиблети³⁴ з обтяжними гудзиками: білі парадні з полотна і чорні повсякденні із шкіри або сукна з невеликими розтрубами. Під верхній край чорних штиблет та чобіт пришивались білі полотняні штибель-манжети для збереження штанів, які випускались наверх на 4 пальці. Галстук (шийна хустка) із чорного сукна чи фланелі шириною до трьох пальців застібався позаду пряжкою. На холод жолдаки мали ще й лосинні рукавиці з розтрубами. Взятку, як і раніше, одягали поверх каптанів кожухи. Про зачіску цих жолдаків знайти які-небудь дані не вдалося.

Мундир капрала був пошитий, напевно, із кращого сукна і обшивався тонким срібним галуном, очевидно, як належить чиновнику капрала: по краю коміра й обшлагів каптана в 1 ряд.

Озброєння та амуніція жолдаків були російського (тобто пруського) зразка. Шпага з тісачним клинком (викривленим до низу) і піхвами з ялової чорної шкіри. Портупея із лосини, являла собою поясний ремінь, скріплений зі шкіряною лопаттю для шпаги. Застібалась попереду пряжкою і носилась при застібнутому каптані – поверх нього, а при розстібнутому – поверх камзола. Фузея з багнетом із лосинним погонним ременем і яловим півнагалищем. Патронна сумка з ялової шкіри з відкидною кришкою, мала всередині дерев'яну колодку з видовбанними у 2 ряди гніздами для набоїв. Носилась на лосинному перев'язі через ліве плече³⁵.

Барабанщик мав таке саме обмундирування, шпагу і портупею, як у рядових. Ймовірно, за армійським зразком, каптан

мав на плечах суконні «крильця», а навколо усього камзола, по бортах, обшлагам, крильцям і коміру каптана, а також на кишенькових клапанах каптана й камзола нашивалась шерстяна тасьма. Барабан носився на широкому лосинному перев'язі із залізним гаком для підвішування.

Як можна було й очікувати, у липні 1761 р. гетьман велів генеральному підскарбію Гудовичу обмундирувати і решту урядових жолдаків за новим зразком. Однак на кінець жовтня 1762 р. з того часу встигли обмундирувати тільки 14 жолдаків. Інші ж, не отримуючи ніяких мундирів з 1757 р., зовсім зносили свої старі. Деякі жолдаки, за донесенням генеральної старшини, будучи при ГВК й домі Його Ясновельможності на караулах, навіть ходили «в собственном их мужичом плати в старих свитах и нагольных дранных шубах, в такой гньюсности что и смотреть на них дурно». З цього приводу генеральна старшина питала дозволу в гетьмана обмундирувати жолдацькі команди по-старому «малороссийским одеянием», доки не будуть справлені мундири нового зразка.

Граф Розумовський відповів ордером, яким наказував обмундирувати усіх жолдаків коштом Малоросійського Скарбу за зразком уже обмундированих 14 жолдаків із тією різницею, що обшлаг на каптанах мали бути круглими зшитими і без гудзиків (такі самі побутували в російських армійських піхотних полках), а гудзики в інших місцях – хоча й білі, однак не пласкі, а проти солдатських. Щоб прискорити справу обмундирування, сукна мала відпустити Новомлинська фабрика. Реформа, однак торкнулася не тільки зовнішнього вигляду жолдацьких рот, але й їх штату та особового складу. Гетьман велів залишити в жолдацьких ротах по 100 рядових, приймаючи на службу українців унтер-офіцерів та рядових, бувших у регулярній Голштинській службі, «людей видних и надеждних знающих довольно воинскую регулу» (після скинення імператора Петра III Голштинський корпус, в якому служило багато українців, був розформований)^{*36}.

Уже 19 грудня 1762 р. в роту капітана Гавзіна було прийнято сержанта Якова Левицького. Йому за наказом ГВК пошили й

видали в березні каптан, камзол і штани з тонкого сукна, які разом із капелюхом обійшлись аж у 30 р. 4 ½ к. Каптан підбивався якісним червоним «штаметом»³⁷, а камзол – білим. Обидва підшивались білою крашениною. Штани підкладались пістрією³⁸. На мундир нашивався срібний галун, як належить чину сержанта: на комірі каптана і по краях полів капелюха – в 1 ряд, а на обшлагах – в 3 ряди. На справляння й купівлю за поданим сержантом Левицьким реєстром речей, належних до його чину на 2 роки (дорожчих, ніж у рядових), а саме: банта білого на капелюх, галстука чорного волосяного, стрічки шовкової на косу (за регламентом того часу піхотинці за пруським зразком пудрили волосся, завівали в буклі і убирали в довгу косу, оплетену стрічкою або ременем, бант приходився на комірі), сорочок спідніх 6, верхніх із тонкого полотна з батистовими³⁹ манжетами 4, штиблет полотняних білих 4 пар й чорних 1 пари, черевиків

* Останні роки правління К. Розумовського, який намагався активно розбудувати інститути Гетьманщини, підіймаючи її на рівень європейських країн, виявилися також дуже плідними у військовій сфері, відзначившись, зокрема, реформуванням та масштабною уніфікацією зовнішніх атрибутів військових інститутів Гетьманщини: одностроїв, озброєння та колективних відзнак, як у козацькому війську, так і в найманому. Але, якщо консервативна козацька старшина, залишаючись вірною ідеалам лицарської шляхти, ставала час від часу ініціатором корисних змін, призначених поліпшити та полегшити службу козаків із практичного боку, то гетьман, прагнучи ствердитися в ролі суверенного правителя, мріяв «окультурити» українські збройні сили, наслідуючи взірці передових європейських армій. Полеми випробування в цьому напрямку стали підзвітні гетьману наймані військовослужбовці – «гвардійці», яких він бажав уподібнити придворним гвардіям Росії й Польщі. В результаті реформ військовий однострій набував суворої регламентованості, підкреслював приналежність його носія не тільки до військової корпорації, але всередині її – до певної воїнської служби, спеціальності, як то: козацької, поліцейської, караульної жолдацької, кур'єрської-їздової, військової музики, артилерійських служителів.

2 пар, рукавиць лосинних, чобіт 3 пар, пряжки галстучної, панчіх вовняних 4 пар, пряжок черевичних, шліфних пряжок (для застібання холош) йому видали з Малоросійського Скарбу за ордером гетьмана від 5 червня 1763 р. зазначені ним 28 р. 80 к. Надалі так само мали видавати гроші й іншим ротним чинам⁴⁰.

Однак справа з обмундируванням, як і з комплектуванням жолдацьких рот чинами через відсутність детально розроблених ротних штатів, просувалася дуже повільно, що не могло влаштувати шанобливого гетьмана, який, повернувшись із Росії, рішуче узявся за реформування української політичної, судової і військової системи. Напевне, щоб прискорити цей процес та зменшити витрати на мундири, гетьман апробував 21 липня 1763 р. нові оригінальні Штати жолдацьких рот. Штат обох рот: 6 обер-офіцерів: 2 капітана, 2 поручика й 2 прапорщика; 12 унтер-офіцерів: 6 сержантів, 2 каптенармуса, 2 підпрапорщика й 2 фур'єра; 2 писаря, 8 капралів, 240 рядових жолдаків (по 120 у кожній роті), 2 цирульника, 4 барабанщика, 2 флейтиста, 2 слюсаря і 1 підлікар. Усього в обох ротах – 279. В кілька разів збільшено і річну платню особовому складу. Жолдацькі роти повинні були відтепер «з своїми афицерами для караулу перемену чинить в 2 недели»: капітан з прапорщиком та 60 рядовими мали нести варту в домі гетьмана, а порутчик з 60 рядовими – при ГВК, з яких потрібна кількість жолдаків командувалась для караулу в Суд Генералний, в канцелярію Скарбу Малоросійського, а також у дома присутніх генеральних старшин по 2 чоловіка. Набір чинити в жолдацькі роти: в одну – з жолдацького села, а в іншу – з вільних охочих людей, «за приємом которих не в службе не в указних вистатченнях некакого убитка и помешательства не могло би быть»⁴¹. Нові штати за виключенням мундирних кольорів майже повністю копіювали табель мундирним, амунічним речам й зброї фузилерних рот Російської Армії, затверджений у квітні 1763 року. Таке рішення можна пояснити тим, що гетьман на цей час був лейб-гвардії Ізмайловського полку полковником і кавалером обох російських орденів, фельдмаршалом, сенатором, дійсним камергером, генерал-ад'ютан-

том імператриці, членом імператорської ради, і, будучи обраним членом Тимчасової Воїнської комісії, доклав рук до складання нових армійських штатів. Сам К.Розумовський також носив в другій половині 60-х рр. синьо-червоний мундир нового армійського зразка з генерал-фельдмаршалським шиттям⁴².

Як і раніше, нові однострої були вирішені у синьо-червоно-білій гербовій, «ліврейній», кольоровій гамі. За складеною гетьманом Штатною відомістю для особового складу жолдацьких рот крім офіцерів і підлікаря (для 272 чоловік) передбачалось справити казенним коштом наступне обмундирування, спорядження й озброєння:

Капелюх поярковий чорний з полями тривершкової ширини обшивався білою нитяною зубчатою тасьмою у $\frac{1}{2}$ вершка⁴³, мав з лівого боку бант-кокарду із білої нитяної тасьми з петелькою з чорної тасьмки, застебнутий на штиблетний гудзик. Прикрашався трьома білими шерстяними китицями, із яких 2 розташовувались на бокових кутах, а третя – над бантом у вигляді султанчика. Поля стягувались до тулії вузьким чорним гладким шнурком, т.зв. «обдёржкой», що виходив назовні у вигляді смуг. Капелюхи слюсарів й писарів не обшивались тасьмою. Унтер-офіцерам, вираховуючи з їхньої платні, мали нашивати срібний зубчатий галун за зразком нитяного. Усі чини і рядові мали пудрити волосся (перуку), завивати в буклі й убирати в косу, обплетену чорним опойковим ременем, бант якого лежав на самому комірі каптана. Нижній кінець коси сягав пояса.

Каптан блакитного сукна, став дещо тіснішим і коротшим за попередній. Мав відкладний комір, невеликі круглі зшиті обшлагги та лацкани (відвороти бортів) попереду червоного приборного сукна. Підбивався червоною каразеєю, а в рукавах і кишенях підшивався товстим полотном. 25 мідних литих опуклих гудзиків нашивались наступним порядком: по 7 – на лацканах (із яких верхня пришивалась на комірі, а решта – на самому каптані парно проти прорізаних петель на лацканах), 3 – нижче правого лацкана, по 3 – під кишеньковими клапанами і 2 – позаду на ліфі над полами, що завертались назад. На лівому плечі нашивався і

застібався камзольним гудзиком білий шерстяний погон-еполет із бахромою на кінці⁴⁴. Проте гудзики попереду каптана мали декоративне значення, а застібався каптан гапличками, пришитими біля самого борту каптана, в теплий час – тільки на середні з гапликів і петель, а взимку – цілком від ший до пояса. Унтер-офіцерам і капралам з вирахуванням із їхньої платні нашивали на каптані срібний галун: на комірі усім в 1 ряд, а на обшлгах за наступною схемою: капралам – в 1 ряд, фур'ерам, підпрапорщикам і каптенармусам – в 2 ряди, а сержантам – в 3 ряди.

Камзол червоного сукна однобортний з рукавами, із невеликим відкладним коміром й круглими обшлагами блакитного сукна. Підбивався товстим полотном. Мав 16 мідних литих маленьких гудзиків, із яких 10 пришивалося по борту і по 3 – під клапанамі кишень. З-під обшлагів камзола й каптана випускалися манжети з тонкого полотна, а з-під камзола попереду – біла полотняна манішка. У барабанщиків і флейтистів комір, лацкани, обшлагі, кишені і поли, а також всі шви каптана й камзола обшивались білою шерстяною тасьмою.

Штани суконні червоні, підбиті товстим полотном. Застібалися на 8 камзольних гудзиків біля колін і 2 каптанні попереду; під коліном стягувались шнурком або тасьмою. На літо відпускалися білі полотняні штани, підбиті товстим полотном, шиті за зразком суконних.

Черевики і чоботи без розтрубів круглоносі з білої ялової мазаної шкіри, на низьких підборах. Штиблети чорні із фламського полотна, на 3 пальці вище колін, з штиблетними мідними обтяжними гудзиками, по 12 на кожній. Фіксувались на ногах зав'язками з мідними пряжками під коліном і допоміжними штришками під підощвами. Зверху штиблети пришивались до білої полотняної накладки (що замінила колишній штибель-манжет), пришитої у свою чергу до штанів.

2 галстуки (хустки): повсякденний – чорний волосяний, підбитий і облямований по краях опойковою шкірою; парадний – із червоного стамеда на товстій бавовні, підшитий полотном і обшитий по краях білою нитяною тасьмою. Застібалися позаду

мідним пласким замком. Слюсарі черевиків і червоного галстука не мали.

Окрім того, усі отримували полотняні сорочки, шерстяні панчохи, які підв'язувалися під штанами вище коліна, шкарпетки, а на літо – ще й полотняні панчохи без носків.

На холод й негоду відпускалась тільки на одну роту, тобто на 136 чоловік, опанча васьолькового сукна без рукавів із каразейною підкладкою того ж кольору вгорі. Вона мала викладений комір-каптур і сягала у довжину нижче литок. Застібалась під шиєю великим мідним пласким гудзиком.

Озброєння та амуніцію чинів і рядових жолдаків складали: Шпага з тісачним клинком і мідним прибором, із темляком⁴⁵ з чорної телячої шкіри і з чорними яловими піхвами з гаком і наконечником мідними. Поясна портупея з цільної ялової «на лосинное дело» (вичиненої під лосину) шкіри⁴⁶ шириною у 1 1/8 вершка, довжиною в 1 арш. 13 верш., з пряжкою мідною, а гачком і петлею залізними. Кінець ремня застібався на пришитий проти ефеса шпаги плаский мідний камзольний гудзик. З лівого боку ремня кріпилася біла лопать. Фузея російська армійського зразка з мідним прибором і з багнетом. До фузеї – погонний ремінь із червоної юхти⁴⁷ з мідним пласким гудзиком та півнагалище (покрівець) із чорної ялової шкіри з трьома мідними пласкими гудзиками. Сумка патронна без колодки із червоної юхти мазана і лощена, підшита по середньому ремню зсередини воловою чорною шкірою. До неї кріпилися 2 залізні пряжки для чіпляння перев'язу, а на кришці – велика мідна бляха з вибитим гербом Малоросії (козак з рушницею на плечі) при воїнській арматурі (напевно, такі самі бляхи були і на сумках зразку 1760 р.). Перев'яз до сумки з ялової на лосину справу шкіри шириною в 2 1/8 вершка, довжиною у 2 арш. 5 верш. Мав лежати щільно на лівому плечі під погоном. Підпрапорщикам, фур'ерам, цирульникам, писарям, барабанщикам, флейтистам і слюсарям фузеї мати не належало.

Фур'ери мали носити для позначення місця стоянки 4-кутний значок (прапорець) довжиною у 10 і шириною у 8 вершків

з білої шовкової тканини, обшитий по краям кольоровою напівшовковою стрічкою, з написом усередині золотом або сріблом: скороченою назвою роти і її номером. Коли верхи на коні, фур'єри мали мати в ольстрах при сідлі по парі пістолетів з мідним прибором, а замість патронної сумки – менший підсумок із червоної мазаної і лощеної юхти, підшитий зсередини воловою чорною шкірою, із двома залізними пряжками та бляхою на кришці, як у рядових. Підсумок носився при поясі попереду на ремені з ялової на лосину справу шкіри шириною у 1 ½ вершка і довжиною у 2 аршина і 6 вершків.

До барабанів передбачались суконні покривці та перев'язи з ялової на лосину справу шкіри шириною у 2 ½ в., а довжиною у 2 арш. й 6 верш., з пряжкою, запряжником і наконечником мідними, а гаком для підвішування барабана залізним вилудженим. Попереду на перев'язі чіплялася мідна чи шкіряна накладка з отворами для барабанних палок. Для збереження штанів барабанщики мали носити завіску, вичинену з шерстю з телячої шкіри, пов'язану по поясу під камзолом та під коліном.

Кожен з елементів одягу й амуніції мав чітко встановлений термін служби, описаний в інтендантському табелі. Зокрема, капелюх, каптан, камзол і суконні штани відпускалися на 2 роки, взуття, штиблети, полотняні штани, білизна й галстуки – на 1, а опанча – на 4 роки. В середньому ж один новий однострій зі зброєю обходився казні у 16 ½ р.⁴⁸

Щоб не затягувати справу з виконанням ордера, більша частина тканин, шкіри і деякі готові речі були підряджені з вітчизняних фабрик та Москви. Уже у вересні-жовтні жолдацькі роти отримали нові мундири, а в грудні 1763 р. всім 272 жолдакам видали ще й куплені в Москві лосинні рукавиці (272 пари) попереднього зразка за вирахувані із платні гроші. Однак, якщо вірити пізнішим документам, деякі елементи справлених на жолдацькі роти одностроїв відрізнялись від показаних в штатному табелі: темляки на шпаги зроблені білими із ялової на лосину справу шкіри, а погонні ремені до фузей – не із червоної юхти, а з ялової шкіри. Барабанщики так і не отримали перев'я-

зи, а флейтисти – флейти⁴⁹. На прохання жолдацьких капітанів Бубличенка та Пулчевського (призначених замість колишніх, Гавзіна й Вільчика) за ордером гетьмана від 24 грудня 1763 р. для шести обер-офіцерів справили не в рахунок їхньої платні офіцерські шарфи срібних ниток на шкірі і срібні ж офіцерські нагрудні знаки⁵⁰ з вибитим мідним позолоченим малоросійським гербом при арматурі, а у капітанів ще й з позолоченим обідком⁵¹. Очевидно, жолдацькі офіцери забезпечували себе мундирами власним коштом (що споглядалося і в Надвірній компанійській корогві). Можна припустити, що їхні мундири, зберігаючи ті самі мундирні і приборні кольори, що й в інших чинів, були пошиті з кращих матеріалів і з відміною за зразком офіцерських мундирів в Російській Армії: капелюхи з широким срібним зубчатим галуном, боковими китицями срібними, кокардою із білих стрічок і білим пір'яним султаном над нею, погон срібний, штиблети чорні шкіряні тощо. Шарф пов'язувався по поясу, продягаючись однією китицею в проріху, зроблену біля іншої китиці, на пов'язці шарфа⁵².

Відбулися помітні зміни і в особовому складі жолдацьких рот. Більшість чинів командуючого складу, а також частину нижчих чинів складали українці та росіяни, які служили раніше в розформованому імператрицею Голштинському війську імператора Петра III. Цей гетьманський захід, безперечно, мав сприяти підвищенню дисципліни і професійних якостей жолдаків, враховуючи, що голштинський корпус виступав зразком для російських військ за правління голштинського принца.

Але цим гвардійським жолдацьким командам не судилося довге життя. Після остаточної ліквідації гетьманства і ГВК, Жолдацька команда залишилася на службі в Глухові при новій центральній установі – Малоросійській колегії. Проте новий управитель Малоросії, генерал-губернатор і президент Малоросійської колегії, генерал-фельдмаршал П.Румянцев, який звик командувати регулярними польовими військами і не ознайомлений з місцевими традиціями й порядками, піддавши в червні 1765 р. прискіпливій інспекції жолдацькі команди і знайшовши в них «мно-

гие неустройства и беспорядки», почав впроваджувати піхотний статут Російської Армії, включаючи дисциплінарний порядок і екзерцицію. Жолдаки, не звиклі до регул солдатської служби, деякі до того ж хворі й старі, почали масово прохати звільнення. Жолдацькі офіцери, капітан Бубличенко та прапорщик Орловський, підговорили жолдаків подати в Малоросійську Колегію донесення з проханням «не занимаєт их російским платьем и регулами», про що й особисто прохали Румянцева⁵³.

Не стерпівши такого вільнодумства, Румянцев ордером від 12 грудня 1765 р. наказав бригадиру кн. Мещорському обидві жолдацькі роти розібрати, призвідників покарати, а із решти «к службе способних афицеров и рядовых сочинить одну роту в числе полевого мушкетерского полку роты и именовать её фузелёрною при коллегии определённою ротою и расположить здесь в Глухове по квартирам» для несення караулів...⁵⁴ Отже, замість поселених рот утворювалася регулярна штатна піхотна рота. За оригінальним проектом Румянцева в січні 1766 р. було апробовано новий штат роти, платню і нові мундири, які відрізнялися як від жолдацьких, так і штатних армійських. Але рота продовжувала нести службу ще в старих мундирах понад рік, а зброя й амуніція колишніх жолдаків (через добру збереженість) залишались без замін на озброєнні фузелерів до кінця існування роти⁵⁵.

Можна по-різному оцінювати період правління останнього гетьмана Малоросії у контексті історії жолдацької команди і її однострою. Він мав як незаперечні здобутки, так і негативні моменти. Проте в цілому він виявився дуже плідним і позитивним. Саме завдячуючи далекосяжним намірам графа К.Розумовського позбавити українські збройні сили ярлика маргінального козацького війська в структурі російських збройних сил шляхом реформування усіх військових інститутів, піднести Гетьманщину на рівень розвинутих європейських країн з усіма належними атрибутами, а самому ствердитися у якості повновладного правителя оновленої напівзалежної монархічної держави, жолдацька команда отримала статус гвардійської гетьманської сторожі і належні їй риси.

1. Назва «жолдак» виводиться з польського «Zoldak», «zoldat» (пол. «жолд» (нім. sold) – жалування за службу) – піший вільнонайманий солдат регулярної служби, що служить за платню. У XVIII ст. за жолдаками залишилася стара, первісна назва, проте вже з іншим семантичним наповненням – вартові, сторожі, – можливо, за аналогією з польськими «жилдваками» (пол. «жилдвак» – вартовий, караульний), які стояли на варті в королівських палацах. З цього часу назва «жолдак» почала закріплюватися також і за сторожами й швейцарами, які відбували службу в шляхетських маєтках на Україні.

2. Апанович О.М. Збройні Сили України першої половини XVIII століття / АН УРСР. Інститут історії. – К.: Наук. думка, 1969. – С.95; Історія Русів. – К.: Радянський письменник, 1991. – С. 239; Лазаревський А. Описание Старой Малороссии. – К., 1893. – Т. 2. – С. 222–223; Слабченко М.Е. Протокол отпускных писем за гетмана Апостола 1728 года. – Одеса, 1913. – С. 6, 105; Сементовский Н. Старина Малороссийская, запорожская и донская. – СПб., 1846. – С. 18; Kitowicz J. Opis obyczajow i zwyczajow za panowania Augusta III. – Wyd. drugie. – Petersburg; Mohylew. – 1855. – Т.ІІІ. – С. 2, 9.

3. Польський термін «Барва» в Україні та Польщі позначав жалуваний одяг слуг і служителів, що правив за службову уніформу (ліврею), і який виготовлявся за єдиним зразком й у відповідній кольоровій гамі, що найчастіше включала гербові барви господаря.

4. Лазаревський А. Описание Старой Малороссии. – К., 1893. – Т. 2. – С. 223; Національна бібліотека України ім. В.Вернадського. Інститут рукопису (далі – НБУВ. ІР). – Ф.1. – Спр. 54482 (Лаз. 1). – Арк. 18 зв. – 20, 153; Спр. 66720. – Арк. 45, 369; Gloger Z. Encyclopedia staropolska ilustrowana. – Warszawa, 1900. – Т.1. – С. 124; Golembiowski L. Ubiory w Polsce od najdawniejszych czasow az do chwil obecnych sposobem Dykcyonarza ulozone i opisane. – W., 1830. – С. 119.

5. Кунтуш – верхній каптанний одяг із проріхами під пахвами. Запозичений поляками у східних народів; зустрічався у турків, грузин, вірмен, персів та ін.

6. Жупан (від лат. jura) – польський каптан у близькій спорідненості з аналогічним одягом іранських племен на Кавказі – бешметом.

7. НБУВ. ІР. – Ф.1. – Спр. 51208 (Лаз. 82). – Арк. 48; Центральний державний історичний архів України в м. Києві (далі – ЦДІАК України). – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 4253. – Арк. 15, 16; Ф. 52. – Оп. 3. – Спр. 189. – Арк. 2; Сокирко О. Рицарі другого сорту: найманці в «легітимному порядку» Гетьманщини // Просемінарій. – 1999. – Вип. 3. – С. 78–79; Дневник генерального хоружаго Николая Ханенка (1727–1753) // Киевская старина. – 1885. – №3. – С. 130–132; №4. – С. 145; Дневник генерального подскарбия Якова Марковича. – К., 1893. – Ч. 1. – С. 23, 196, 216; Kitowicz J. Opis obuczajow i zwyczajow ... – Т. III. – S. 165.

8. Кумач (араб. кумаш) – бухарська бавовняна тканина, удвічі краща за кіндяк, пофарбована у червоний пунцовий колір аналізарином. Набула поширення завдяки яскравості відтінку кольору й стійкості окраски до світла й мила.

9. ЦДІАК України – Ф.51. – Оп. 3. – Спр.10947. – Арк.1, 6.

10. ЦДІАК України – Ф.51. – Оп. 3. – Спр.10947. – Арк.10, 16; НБУВ. ІР. – Ф.1. – Спр.70260. – Арк.17; Білецький П. Український портретний живопис XVII–XVIII ст. – К.: Мистецтво, 1969. – С. 228, 237; Яворницький Д.І. Історія запорозьких козаків: У 3 т. – К.: Наукова думка, 1990. – Т. 1. – С. 203–205; Gutkowska-Rychlewska M. Historia ubiorow. – Wroclaw; Warszawa, 1968. – S. 503; Тананаева Л.И. Сарматский портрет. Из истории польского портрета эпохи барокко. – М.: Наука, 1979. – Рис. 62, 87, 91, 89, 92; Стороженки: Фамильный архив. – К., 1908. – Т. 6. – С. 208; Ригельман А. Летописное повествование о Малой России и ее народе и козаках вообще, 1785–86 года. – Часть IV. – Рис. 3.

11. Сукно – шерстяна тканина полотняного переплетення (суров'я), яка має суцільний повстяноподібний застил, що ховає рисунок ткацького переплетення.

12. Ймовірно, поширення цього одягу почалося активно після походів російських військ у перські провінції, Закавказзя та Крим, коли відбувалися тісніші контакти зі степовим козацтвом, адигами (черкесами), татарами та іранськими народами. Військові зв'язки адигів (черкесів) сприяли виробці певного типу воєнізованого строю, пристосованого для постійних пересувань. З Кавказу черкески (чекмені) вивозились до Криму, Молдавії, Польщі, Туреччини. Черкеска ідеально відповідає потребам легкого кіннотника у військовому побуті, який більшість

часу перебував у переїздах, ніс дозорну службу на аванпостах та форпостах, що й забезпечило їй поширення серед більшості кавказьких, середньоазіатських народів і татар, а через них і серед козаків. Такий крій у документації полкових канцелярій часто згадується як донський. На Дону побутувала свитка, тотожна черкесці, яка носила назву «черкеска». Від донців українці запозичили і назву цього одягу. В Польщі в середині XVIII ст. також отримала поширення серед шляхти й магнатів подібна мода в конструктивних особливостях та способі носіння кунтушів, включаючи і пов'язування поясів. З цим одягом можна зв'язати згадані князем Кітовичем «чекмани» (чекман – кунтуш, пошитий татарським кроєм. Рос. «чекмень» із тюрк. «чепкен» – черкеска), що носились без відкидання рукавів на плечі. Мода на чекмани тривала до 1760-х рр., коли в Польщі (а слід за нею і в Гетьманщині) настала мода на кунтуші з вузькими шалевими комірами контрастного кольору.

До 50-х рр. черкески зустрічалися як серед нижчих верств, так і шляхти. Кунтуш відзначався більшою довжиною, меншою приталенністю та різноманітністю вирішення форми коміра. Рукави кунтуша могли мати проріхи як під пахвами, так і вздовж усього рукава чи тільки на лікті. Рукави часто просто звисали, а не закидались за плечі. У черкески ж розріз був під пахвою, ця особливість крою була викликана вимогами воєнного побуту. З 50-х рр. «кунтуш» у Гетьманщині набуває статусу позастроювого шляхетського одягу. Від черкески він відрізнявся тим, що його довжина, колір, матеріал та оздоблення залежали від волі власника. Носити його стає привілеєм шляхти, вищих чинів українського війська.

13. Крашенина – лощене фарбоване полотно саржевого переплетення (наявність на лицьовому боці тканини вузьких смуг (сарж), що йдуть знизу уверх направо).

14. Гарус – шерстяний ворсистий шнурок; кручена (сукана) кольорова шерстяна пряжа.

15. Барсуков А. Правительственные печати в Малороссии от времен Стефана Батория до Екатерины II // КС. – 1887. – №. 9. – С. 91, додат. №4; Ситий І. Гетьманські універсали й печатки у збірці Чернігівського історичного музею ім. В.В. Тарновського // Пам'ятки України. – 2001. – № 1-2. – С.154; Студенецкая Е.Н. К вопросу о национальной кабардинской одежде // Учёные записки Кабардинского научно-исследовательского

института. – Том IV. – Нальчик, 1948. – С. 227, 229; Студенецкая Е.Н. Одежда народов Северного Кавказа. XVIII–XX вв. – М.: Наука, 1989. – С. 27, 28, 30, 39, рис. 1; Познанский Б. Одежда Малороссов // Труды XII Археологического Съезда в Харькове. – М., 1905. – С. 205–206; Квітка-Основ'яненко Г.Ф. Зібрання творів: У 7 т. – Т.7: Історичні, етнографічні, літературно-публіцистичні статті, листи. – К.: Наукова думка, 1981. – С. 47, 86; Устное повествование бывшего запорожца, жителя Екатеринославской губернии и уезда, селения Михайловки, Никиты Леонтьевича Коржа. – О., 1842. – С. 28–29; Яворницький Д.І. Вказ. пр. – Т. 1. – С. 205–206; Kitowicz J. Opis obyczajow i zwyczajow ... – Т. III. – S. 166–168, 177; Gutkowska-Rychlewska M. Указ. пр. – С. 659, 868; рис. 651, 750, 751 а-с, 760 а, в; планшет V; Дневник генерального хоружаго Николая Ханенка (1727-1753) // Киевская старина. – 1884. – № 10. – С. 102; 1885. – №7. – С. 177; 1886. – № 7. – С. 306; Словарь малорусской старины, составленный в 1808 г. В.Я. Ломиковским // Киевская старина. – 1984. – № 9. – С.33; Ригельман А. Летописное повествование о Малой России и ея народе и козаках вообще, 1785-86 года. – Часть IV. – Рис. 3, 8; НБУВ. IP. – Ф.І. – Спр. 155718 (Лаз. 4/5). – Арк. 427; Спр. 53112 (Лаз. 127). – Арк. 299; Спр. 62657 (Лаз. 106). – Арк. 191 зв. – 193, 195–197; ЦДІАК України. – Ф.51. – Оп. 3. – Спр.10947. – Арк. 7, 10, 15, 17; Ф. 94. – Оп. 2. – Спр. 67. – Арк. 302; Бытовая малорусская обстановка в документах XVII–XVIII ст. // Киевская старина. – 1887. – № 10. – С. 352–356; Polski mundur wojskowy/Zygułski Z., Wielecki H. – Krakow, 1988. – S. 27; Історія Русів. – К., 1991. – С. 303; Николаева Т.А. Украинская народная одежда. Среднее Поднепровье. – К.: Наук. думка, 1987. – С.66.

16. ЦДІАК України. – Ф.51. – Оп.3. – Спр.19303. – Арк. 307; Ф.269. – Оп.1. – Спр. 993. – Арк. 18, 120, 125; Спр. 2140. – Арк.1–18; Ф.94. – Оп. 2. – Спр. 68. – Арк. 152; Спр. 80. – Арк. 249–250; Gutkowska-Rychlewska M. Указ. пр. – Планшет V, S. 521; Kitowicz J. Opis obyczajow ... – Т. III. – S. 159–160; А. Ригельман. Вказ. праця. – Часть IV. – Рис. 8; Познанский Б. Одежда Малороссов // Труды XII Археологического Съезда в Харькове. – М., 1905. – С. 189.

17. ЦДІАК України. – Ф.269. – Оп.1. – Спр. 993. – Арк. 18, 125; Спр. 2140. – Арк.1–18; Шафонский А. Черниговского наместничества топографическое описание с кратким географическим и историческим опи-

санием Малыя России. – К., 1851. – С.32–33; Kitowicz J. Opis obyczajajow ... – S. 162; Волков Ф. Этнографические особенности украинского народа // Украинский народ в его прошлом и настоящем. – Петроград, 1916. – Т. II. – С. 593; Николаева Т.А. Украинская народная одежда. Среднее Поднепровье. – К.: Наук. думка, 1987. – С. 43; Археологія доби українського козацтва. – К., 1997. – С. 85; Ригельман А. Указ. праця. – Часть IV. – С. 87; Георги И.Г. Описание всех обитающих в Российском государстве народов и их житейских обрядов, обыкновений, одежд, жилищ, Верований и прочих достопамятностей. – СПб., 1799. – Ч. IV. – С. 343.

18. Ладівниця – шкіряна невелика сумка з відкидною кришкою та колодкою з отворами у 2–3 ряди для зберігання ладунків, яку носили на перев'язі через плече біля пояса, із правого боку, або ж на поясно-му ремні портупей. Портупея – спорядження для носіння січної зброї. Складається з ремня і двох пасів чи лопаті для кріплення зброї.

19. ЦДІАК України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 855 – Арк. 7; Спр. 918 – Арк. 3, 22, 34–35; Ф.51. – Оп.3. – Спр. 11303. – Арк. 8–12.

20. Певна частина правлячих домів ранньомодерної Європи одягали свої війська, а передусім придворні гвардії, у мундири династичних гербових кольорів. Польські коронні гетьмани у XVIII ст. також зазвичай надавали своїй яничарській сторожі мундир кольору ліврей своїх двірських. Див.: Chamber's Encyclopedia. – London, 1973. – Vol. 14. – P. 77; Kitowicz J. Opis obyczajajow... – Т.ІІІ.– S. 34.

21. Сап'ян – козлова шкіра, вичинена сюмаком (або чорнильними горішками) і пофарбована у різні кольори.

22. ЦДІАК України. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 11389. – Арк. 11–13; Спр. 11630. – А.рк. 3–5; Спр. 19063. – Арк. 6; Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 1659. – Арк. 4, 5; Єремєєв І.С. Герби гетьманів України. – К.: УЦІММ-ПРЕС, 1998. – С. 50.

23. ЦДІАК України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 1553. – Арк. 2–3; Спр. 1639. – Арк. 2–4; Спр. 1659. – Арк. 2–6; Спр. 1818. – Арк. 2–3; Ф.51. – Оп. 3. – Спр. 13335. – Арк. 2, 6, 7.

24. ЦДІАК України. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 12104. – Арк.3; Спр. 11-611. – Арк. 11–12; Спр. 19256. – Арк. 70; Спр. 11315. – Арк. 4; Струкевич О. Кирило Розумовський // Історія України в особах: Козаччина. – К.: Україна, 2000. – С. 255.

25. Рівний гладкий однорідний галун. Галун (позумент) – вузька тасьма, виготовлена із золотих, срібних, мідних чи зі сплава металів високопробних ниток на шерстяній чи шовковій основі. Використовувався для обшивки предметів обмундирування й спорядження.

26. ЦДІАК України. – Ф.269. – Оп. 1. – Спр. 4412. – Арк. 24, 96; Ф.51. – Оп. 3. – Спр. 12104. – Арк. 2, 4; Спр. 12346. – Арк. 2; Спр.12-569. – Арк. 2; Спр.11611. – Арк. 3–4; Спр. 11521. – Арк. 3, 6–7; Ф. 108. – Оп.2. – Спр. 530. – Арк. 1–2.

27. ЦДІАК України. – Ф.51. – Оп.3. – Спр.13604. – Арк.7; Спр. 11-521. – Арк. 3; Ф.269. – Оп.1. – Спр. 2271. – Арк.3; НБУВ. ІР. – Ф.1. – Спр. 51211 (Лаз. 82). – Арк. 53.

28. ЦДІАК України. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр.16006. – Арк. 3; Спр.148-71. – Арк. 2, 3; Спр. 14288. – Арк. 3.

29. ЦДІАК України. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 11521. – Арк. 2–3; Спр. 16-006. – Арк. 2; 16026. – Арк. 2–3; Ф. 108. – Оп.2. – Спр. 530. – Арк. 1–2.

30. ЦДІАК України. – Ф. 269. – Оп.1. – Спр. 3997. – Арк. 2.

31. «Німецький» каптан являв собою звичний для Європи тип чоловічого одягу, відомий як «жюстокор» – фр. *juste au corps* (буквально: «точно за формою тіла»).

32. Каразея (з англ. *kersey* – груба шерстяна тканина) – шерстяна кошлата тканина грубої виробки, розрідженої фактури. «Материя шерстяная косматая, составляющая род грубой саржи, имеющей лицо с обеих сторон (идёт из Англии и Шотландии)» // Словарь коммерческий ... / Пер. с франц. В. Левишным. – М., 1790. – Ч. 3. – С. 98; Словарь Академии Российской. – СПб., 1792. – Ч. III. – С. 441.

33. Мазаний – по вивороту чи міздрі ваксою для міцності змазаний.

34. Штиблети – частина взуття, виготовлена з полотна, сукна чи ялової шкіри у вигляді литовищ, краг, які застібалися на гудзики із зовнішнього боку і стягувалися ремінцем чи підв'язкою під коліном.

35. ЦДІАУК. – Ф. 269. – Спр. 3985. – Арк. 2–4; Спр. 3997. – Арк. 2; Спр. 3380. – Арк.2; Ф.54. – Оп. 3. – Спр. 817. – Арк. 57–58, 60–61; Полное собрание законов Российской империи [1-е собрание]. – СПб, 1830. – Т. XLIII. – Ч. I. – С. 114–119, 134, 136, 138, 155, 156; Висковатов А.В. Историческое описание одежды и вооружения российских войск с рисунками, составленное по высочайшему повелению. – 2-е изд. –

СПб., 1899. – Т. 3. – С. 22–26, 33, 68–70, 72, 100–101; Летин С. Русский военный мундир XVIII века: Краткий исторический очерк. – М.: АО ПАНАС-АЭРО, 1996. – С. 35–36, 53; Леонов О., Ульянов И. Регулярная пехота 1698–1801: боевая летопись, организация, обмундирование, вооружение, снаряжение. – М.: АСТ, 1995. – С. 86.

36. ЦДІАК України. – Ф. 269. – Спр. 3824. – Арк. 1, 3–4, 6.

37. «Штамет» (рос. стамед) – цупка шерстяна косонитна тканина, схожа на грубе сукно.

38. Пістря (рос. пестредь/пестрядь) – «полотно клетчатое из белого с синим (делается в немецкой земле)» // Словарь коммерческий ... – М., 1790. – Ч.5. – С. 56.

39. Батист (індійське слово, прийшло в Росію від французького) – «тонкое чистое и плотное льняное полотно» // Словарь Академии Российской. – СПб., 1789. – Ч. 1. – С. 109.

40 ЦДІАК України.– Ф.51. – Оп.3. – Спр.17708. – Арк. 3; Спр. 176-66. – Арк. 1–5; Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 3985. – Арк. 2–5; Беспалов А. Армия Петра III. 1755–1762. Голштинский корпус в России. – М., 2003. – С. 34, 35; Висковатов А.В. Историческое описание одежды и вооружения... – Т. 3. – С. 116–117.

41. ЦДІАК України.– Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 4111. – Арк. 2, 12.

42. Струкевич О. Кирило Розумовський // Історія України в особах: Козаччина. – К.: Україна, 2000. – С. 252; Богданович М. Русская Армия в век Императрицы Екатерины II. – СПб., 1873. – С. 5; НБУВ. ІР. – Ф.1. – Спр. 70260. – Арк.30; Слава українського козацтва / Кардаш П., Кот С. – Мельборн; Київ: Фортуна, 1999. – С. 250.

43. аршин = 16 вершків = 71, 12 см.; вершок = 1 ¼ дюйма = 4,45 см.

44. Погон – наплічний вузький еполет, що на той час служив для розрізнення полків та утримання ремня на плечі.

45. Темляк – ремінна чи басонна петля з китицею на кінці. Пов'язувався на ефесі січної зброї.

46. Шкіра, вичинена ворванню під лосину, отримує блідо-жовтий лосинний колір.

47. Юхта – шкіра рослого бика, вичинена за російським зразком, на чистому дьогті.

48. ЦДІАК України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 4111. – Арк. 3–12;

ПСЗРИ [1-е собрание]. – СПб., 1830. – Т. XVI. – С. 982–983, 989–991; Т. XLIII. – Ч. I. – С. 169; Глинка В.М. Русский военный костюм XVI–II – начала XIX века. Альбом. – Л.: Художник РСФСР, 1988. – С. 32, 35; Висковатов А.В. Историческое описание одежды и вооружения... – Т.3. – С. 35, 100–101; Т. 4. – С. 50–54, 59, рис. 494, 496, 507; Леонов О., Ульянов И. Регулярная пехота 1698–1801: боевая летопись, организация, обмундирование, вооружение, снаряжение. – М.: АСТ, 1995. – С. 145, 147.

49. ЦДІАК України. – Ф.54. – Оп. 3. – Спр. 817. – Арк. 11, 64, 77; Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 18515. – Арк. 3; Ф. 269. – Спр. 3997. – Арк.2.

50. Знак офіцерський (горжет)– нагрудна (шийна) прикраса у вигляді невеликого металевого щитка у формі півмісяця, із державною чи полковою емблемою.

51. ЦДІАК України. – Ф. 269. – Оп. 1. – Спр. 4002. – Арк. 2, 3; Ф. 763. – Оп. 1. – Спр. 316. – Арк. 3; Ф.54. – Оп. 3. – Спр. 817. – Арк. 57.

52. Див.: ПСЗРИ [1-е собрание]. – СПб., 1830. – Т. XLIII. – Ч. I. – С. 30; Висковатов А.В. Историческое описание одежды и вооружения ...– СПб., 1899. – Т. 3. – С. 26–28; Т. 4. – С. 56–57; Леонов О., Ульянов И. Вказ. пр. – С. 147; Летин С. Русский военный мундир XVIII века: Краткий исторический очерк. – М.: АО ПАНАС-АЭРО, 1996. – С. 67.

53. Лазаревский А. Описание Старой Малороссии. – К., 1893. – Т. 2. – С.224; Ф.51. – Оп. 3. – Спр. 20157. – Арк. 2; Ф.51. – Оп. 3. – Спр. 20151. – Арк. 3, 6.

54. ЦДІАК України. – Ф. 54. – Оп. 3. – Спр. 817. – Арк. 2, 4.

55. ЦДІАК України. – Ф.54. – Оп. 3. – Спр. 3193. – Арк. 1; Спр. 817. – Арк. 19, 45, 136–137.

Eugene Slavutuch

**UNIFORM OF GUARDSMEN OF THE HETMAN
KYRYL ROZUMOVSKY**

For the first time it is studied on the basis of archives materials a history of the uniform of «Zholdatska» guard crew of the hetman K. Rozumovsky.